

Herbetoon in boekvorm aan stoere Wit Hert dochter grote Big Eagle

Rob Ruggenberg was in het kleinste indianenreservaat in de VS voor de presentatie van zijn historische jeugdboek *Manhatan*. Zijn muze Waupatukway kan het niet eens lezen.

ELS QUAEGBEUR

De Indiaanse versie van het academische kwartiertje kan rustig een paar uur zijn, zegt de Nederlandse indianendeskundige Frans Wojciechowski op weg van Fifth Avenue naar het Golden Hill Reservaat in Trumbull, Connecticut – het kleinste indianenreservaat in de Verenigde Staten. Dat is maar goed ook, want een paar uur is ook ongeveer het academisch kwartiertje dat de buschauffeur aanhoudt die Wojciechowski, schrijver Rob Ruggenberg, de Nederlandse consul, een afgevaardigde van uitgeverij Querido en dertien Nederlandse expatkinderen naar de indianen van de Paugussett-stam moet brengen.

Het zijn brave kinderen, de expatjes; na drie uur blauwbekken voor Rockefeller Center klagen ze nog steeds niet.

De reden voor de schoolreis is literair. Ruggenberg zal het eerste exemplaar van zijn historische jeugdboek *Manhatan* (met één t, dat mocht vroeger) aanbieden aan Waupatukway – ook wel Wit Hert, ook wel Shoran Piper: de ‘blanke’ naam waarmee ze ingeschreven staat bij de Burgerlijke Stand.

Ze is de jongste dochter van het in 2007 op 91-jarige leeftijd overleden legendarische opperhoofd Big Ea-

gle. Waupatukway is nu achtentwintig en moeder van drie kinderen, maar een van de hoofdpersonen uit het boek is gemodelleerd naar het dertienjarige meisje dat Ruggenberg ontmoette toen hij Big Eagle vijftien jaar geleden opzocht in het reservaat.

Manhatan speelt zich af in de zeventiende eeuw en gaat over drie kinderen – een Amsterdams straat-schoffie, een ontsnapte, zwarte kindslaaf en het Indiaanse meisje Waupatukway – van wie de levens elkaar kruisen in Nieuw Amsterdam (het latere New York), waar de Nederlanders toen de baas waren.

Ruggenberg heeft Waupatukway na hun eerste ontmoeting nooit meer gezien. Hij heeft haar alleen een paar keer aan de telefoon gesproken om te vragen of ze er geen bezwaar tegen had dat hij het puberbeeld dat hij van haar in zijn hoofd had, voor zijn boek gebruikte.

In Ruggenbergs herinnering was ze ‘een bozig meisje’ dat helemaal niet zat te wachten op een grote, blanke vreemdeling op haar terrein. “Ze was stoer en helemaal niet onder de indruk van me. Maar ik wel van haar.”

‘Tough’ noemt hij zijn muze als hij haar toespreekt in het bijzijn van haar moeder, man, broer, kinderen en andere stamleden. Waupatukway krijgt het boek uitgereikt op de plek waar het as van haar vader begraven ligt, opgeluisterd door een ceremonie ter nagedachtenis van Big Eagle. Er worden kruiden gebrand, er wordt gezongen, gebeden en stiekem een beetje gevoetbald door de expatjes en de Paugussett-jeugd.

Wit Hert en stamgenoten zijn nog steeds *tough* en ook een beetje ver-

bitterd. Hun reservaat is nog maar een voetbalveld groot. Er staat één blokhut waar ze woont met haar gezin, moeder en broer. De overige leden leven verspreid in de omgeving.

Het contact met het niet Indiaanse deel van Trumbull is soms ronduit vijandig. Om een voorbeeld te geven: Big Eagle kwam toe aan een derde vrouw (de moeder van Waupatukway), omdat zijn tweede echtgenote hem had verlaten. De grond van Golden Hill werd haar te heet onder de voeten, nadat haar opperhoofd een van de zes Hells Angels die door de buurman waren uitgenodigd om hem schrik aan te jagen, in zijn knie had geschoten.

“Wij worden altijd afgeschilderd als de slechteriken maar wij ploeteren net als iedereen hier in deze tijd. Voor de kost rij ik tegenwoordig een schoolbus en verder ben ik bezig met de opvoeding. Waarom dan toch zo vaak die misprijzende blikken? *Beats me*,” zegt Waupatukway met haar jongste zoon van anderhalf en vier exemplaren van *Manhatan* op schoot. Ze kan het boek natuurlijk niet lezen maar niettemin is tuurlijk niet lezen maar niettemin is ze trots en vereerd, zegt ze. “En ze zullen prachtig staan in de kast.”

Na de plechtigheden kan iedereen zich in de blokhut te buiten gaan aan typisch Indiaans eten: mac&cheese, aardappelsalade en cheesecake. Er is een voetbal, een kampvuur, een schrijver die een vertaald hoofdstuk uit een spannend boek voorleest en heel, heel veel taart.

‘Waupatukway was niet onder de indruk van mij, ik wel van haar’

